

ÉG ÉS FÖLD KÖZÖTT

Öreg madár.
Komor,
már nem dalol.
A hangja,
mint összekoccanó
két kavics,
úgy csörög.
Itt van a fészke valahol —
az ég és a föld között.
Öreg madár.
Nem tudós.
De ostobaságokat nem papol.
S hogyha szenvedni,
tűrni megtanul,
elnéző istenné lesz máris!
De addig szarik mindenre szabadon
és irgalmatlanul,
mi nem emberi,
mi gyalázatosan konvencionális.
Öreg madár.
Mindeneknek csősze.
Semmit meg nem vámol.
Pedig, pedig,
a jóistenit!
Sokkal előbb
volt otthon éhező,
mint sok más ködevők
ezen a megterített tájon.
Öreg madár.
Tud egy igazságot:
A szentírás félrebeszél —
a példabeszéd
egy élethez kevés.

Meg se érti,
hogy fér meg az óriási gond
a parányi testben:
sors, éhes fiak, asszony...
Bizony, bizony, a kezdet
[kezdetén —
kegyetlenül, igazságtalanul
(a példabeszéd miatt)
végezett úgy az Úr,
hogy a madár sose vessen,
sohase arasson.
Öreg madár.
Ósi bajnak elfelejtett örököse,
kedvetlen, élethiányos.
Igaz jóakarója a halál.
Tükörképét, rab
mását a csőrével összetörte.
S hogy inséges és szabad,
káromló ígéket kinek kiáltoz
az arcába — az talány...

Öreg madár.
Reménytelen.
Se dalhoz, se imához
nem ért. A való, véres
létnél marad...
Ha elszáll egyszer egy okos
[sirályhoz,
messze, délre,
megmondja, hogy mit érez,
nem a világbéke,
de a világharag!